

Arrest

nr. 236 013 van 26 mei 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 januari 2020 tot “*verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf*” en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn.

Op 20 juni 2012 diende de verzoekende partij bij de Belgische ambassade te Teheran (Iran) een aanvraag in met het oog op het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D).

Op 17 juli 2012 werd het visum aan de verzoekende partij toegestaan.

De verzoekende partij werd gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden als niet Europees student (artikel 58 van de Vreemdelingenwet). Zij werd in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31 oktober 2019.

Op 7 juni 2019 diende de verzoekende partij een aanvraag in bij het Vlaams Departement Werk en Sociale Economie tot het verkrijgen van een beroepskaart.

Op 24 oktober 2019 werd de afgifte van een beroepskaart aan de verzoekende partij geweigerd.

Op 5 november 2019 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf als zelfstandige.

Op 20 januari 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 28 januari 2020 aan de verzoekende partij werd betekend. De motivering van de eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“VERWERPING VAN EEN AANVRAAG OM MACHTIGING TOT VERBLIJF

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 05.11.2019 bij de burgemeester van 9000 GENT, door R. F., S. geboren te Bandaranzali op 03.09.1986, onderdaan van Iran, verblijvende (...), in toepassing van art 9 al.2 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wet van 15.09.2006 en art. 25/2 &1 van het KB van 08/10/1981 gewijzigd door het KB van 27/04/2007, is ontvankelijk, doch ongegrond.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Overwegende dat betrokkene op 05.11.2019 een aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden indiende, als zelfstandige.

Dat op 24.10.2019 het Departement Werk & Sociale Economie van het Vlaams gewest de aanvraag voor het verkrijgen van de beroepskaart voor het uitoefenen van het beroep als natuurlijk persoon voor: compositie, orkestratie, directie, les geven, demo van filmmuziek maken, pre film maken om te dirigeren, verworpen heeft.

Dat betrokkene bijgevolg niet gemachtigd kan worden tot een verblijf als zelfstandige, in toepassing van artikel 9 tweede lid en artikel 25/2, §1 van het KB van 08.10.1981.”

Eveneens op 20 januari 2020 nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 28 januari 2020 aan de verzoekende partij werd betekend. De motivering van de tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

naam: R. F., S.,

geboortedatum: 03.09.1986

geboorteplaats: Bandaranzali

nationaliteit: Iran

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15/12/1980: wanneer hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. De A-kaart van mijnheer is verstreken sinds 31.10.2019.

Artikel 13,§3 van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan in één van volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven van de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° Indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft:

2° Indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden:

Overwegende dat R. F. S., geboren op 03.09.1986 te Bandaranzali, Iran, verblijvende te (...), gemachtigd werd tot een verblijf als niet-Europees student in België van meer dan drie maanden met beperkte duur.

Overwegende dat mijnheer op 05.11.2019 een aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden indient in als zelfstandige voor uitoefening van het beroep als natuurlijk persoon voor compositie, orkestratie, directie, les geven, demo van filmmuziek maken, pre film maken om te dirigeren. Overwegende dat het Departement Werk & Sociale Economie op 24.10.2019 de aanvraag voor het verkrijgen van de beroepskaart voor het uitoefenen van het beroep als zelfstandige, in toepassing van artikel 9 tweede lid en artikel 25/2, §1 van het KB van 08.10.1981 heeft verworpen; dat betrokkene daardoor niet voldoet aan de voorwaarden gesteld aan de aanvraag tot statuutswijziging als zelfstandige.

Overwegende dat betrokkene bovendien niet meer aan de voorwaarden voldoet voor zijn machtiging tot verblijf als niet-Europees student, art. 58.

Overwegende dat er op basis van het niet voldoen aan de gestelde voorwaarden een einde wordt gesteld aan het verblijf van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

De verzoekende partij voert drie middelen aan tegen de beslissing tot verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

"Dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf door verweerder werd verworpen enkel en alleen omdat verzoekers aanvraag voor het verkrijgen van een beroepskaart werd verworpen (cf. stuk 1).

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder nalaat rekening te houden met een aantal belangrijke elementen aangaande verzoeker en onterecht op 20 januari 2020 een verwerping van zijn aanvraag heeft genomen ten aanzien van verzoeker.

Dat eerste instantie vaststaat dat verzoeker reeds sedert 2013 in België legaal heeft verbleven.

In tweede instantie liet verweerder na rekening te houden met het feit dat verzoeker reeds op 25 november 2019 een beroep bij de Raad voor Economisch Onderzoek inzake Vreemdelingen heeft ingediend en dat dit beroep tot op heden nog steeds hangende is (cf. stuk 2).

Met name werd verzoeker op 24 januari 2020 uitgenodigd om op zitting van de Raad voor Economisch Onderzoek inzake Vreemdelingen dd. 14 februari 2020 persoonlijk aanwezig te zijn (cf. stuk 2).

Dat verweerder heeft nagelaten voldoende onderzoek te verrichten alvorens verzoeker een verwerping van zijn aanvraag te betekenen.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt nu verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en geenszins voorafgaandelijk een grondig onderzoek heeft ingesteld.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met het door verzoeker gediende beroep, waaronder de noodzaak van diens persoonlijke aanwezigheid op de zitting van de Raad voor Economisch Onderzoek inzake Vreemdelingen.

Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar de door verzoeker ingestelde beroepsprocedure tegen de verwerping van zijn aanvraag voor het verkrijgen van de beroepskaart.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van verzoekers rechten van verdediging."

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij bespreekt de motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9, alinea 2 van de

Vreemdelingenwet en naar artikel 25/2, § 1, van het Vreemdelingenbesluit en wordt als redenen voor de beslissing weergegeven dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende als zelfstandige, doch dat het departement Werk en Sociale Economie van het Vlaams Gewest de aanvraag voor een beroepskaart verworpen heeft, zodat de verzoekende partij niet kan worden gemachtigd als zelfstandige. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben en dat ze draagkrachtig moeten zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 25/2, § 1, van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1.

De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, die aantoon:

1° ofwel in het bezit te zijn van

a) een arbeidskaart B, een beroepskaart, of een attest afgegeven door de bevoegde overheidsdienst van vrijstelling van deze verplichting of elk ander bewijs dat door de bevoegde ministers voldoende wordt geacht om deze vrijstelling te bevestigen, en

b) een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door één der in bijlage bij de huidige wet opgesomde ziekten, en

c) een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 18 jaar,

2° ofwel de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid,

kan op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.

Deze aanvraag dient vergezeld te zijn van de bewijzen dat de vreemdeling de voorwaarden bedoeld in deze paragraaf vervult.”

In casu was de verzoekende partij gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden. De A-kaart van de verzoekende partij verstreek op 31 oktober 2019. Op 5 november 2019 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf als zelfstandige in. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard, doch ongegrond verklaard omdat zij niet in het bezit was van een beroepskaart.

Artikel 25/2, § 1 van het Vreemdelingenbesluit stelt uitdrukkelijk als voorwaarde dat de aanvrager in het bezit moet zijn van hetzij een arbeidskaart B, een beroepskaart of een attest van vrijstelling.

De verzoekende partij betwist niet dat zij op het ogenblik van de aanvraag niet aan deze voorwaarde voldeed. De aanvraag voor een beroepskaart werd haar geweigerd.

Zij is echter van oordeel dat de verwerende partij rekening had moeten houden met de beroepsprocedure die zij heeft ingesteld tegen deze weigeringsbeslissing.

De verzoekende partij kan hierin niet worden gevolgd. De verwerende partij heeft terecht vastgesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit was van een beroepskaart. Dit is een uitdrukkelijke wettelijke voorwaarde en daar kan zij niet aan voorbijgaan. Zo de verzoekende partij naar aanleiding van de beroepsprocedure alsnog in het gelijk zou worden gesteld en haar een beroepskaart zou worden afgegeven dan staat het haar vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen. Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat zij op 8 mei 2020 in het gelijk werd gesteld. De beslissing tot weigering van een beroepskaart werd ongedaan gemaakt en zij werd in het bezit gesteld van een beroepskaart. Nogmaals benadrukt de Raad dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Op het ogenblik dat het bestuur de bestreden beslissing trof was de verzoekende partij niet in het bezit van een beroepskaart. Nu zij echter wel over de beroepskaart beschikt staat het haar vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat zij persoonlijk aanwezig dient te zijn op de Zitting van de Raad voor Economisch Onderzoek op 24 januari 2020 heeft zij geen actueel belang bij haar grief, nu deze datum al lang verstreken is en de verzoekende partij de kans heeft gehad om persoonlijk te verschijnen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de rechten van verdediging.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van het artikel 25/2, § 1, van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de hoorplicht en de rechten van verdediging.

Ter adstruering van haar middel, zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Dat verzoeker van oordeel is dat de hem betekende verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in strijd is met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de hoorplicht en de rechten van verdediging.

Dat immers de verzoeker betekende verwerping gemotiveerd wordt verwijzende naar het feit dat verzoekers aanvraag voor het verkrijgen van een beroepskaart werd verworpen.

Dat echter verzoeker door verweerder onmiddellijk een verwerpingsbeslissing wordt betekend zonder dat hij voorafgaandelijk het recht heeft gehad om zich te verdedigen tijdens een verhoor.

Dat geenszins verzoeker onmiddellijk een verwerpingsbeslissing kan worden betekend zonder dat een afdoende en begrijpbare motivering wordt gebruikt en zonder dat wordt rekening gehouden met verzoekers rechten van verdediging.

Dat derhalve geenszins verzoeker onmiddellijk een verwerping van zijn aanvraag kan worden betekend zonder dat wordt gemotiveerd waarom geen rekening dient te worden gehouden met de goeder trouw in zijn hoofde, met het feit dat verzoeker tijdig beroep heeft ingediend tegen de verwerping van zijn aanvraag voor het verkrijgen van de beroepskaart en met het feit dat de procedure bij de Raad voor Economisch Onderzoek inzake Vreemdelingen, Dienst Economische Migratie nog steeds hangende is.

Dat de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging werden geschonden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Vooreerst verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel waaruit reeds gebleken is dat de beslissing tot verwerping van de machtiging tot verblijf met de nodige zorgvuldigheid werd getroffen en dat deze beslissing afdoende gemotiveerd is.

De verzoekende partij meent dat haar rechten van verdediging geschonden zijn doordat haar meteen een verwerpingsbeslissing ter kennis werd gebracht zonder dat ze werd gehoord. De Raad stelt vast dat

de verzoekende partij er volledig aan voorbijgaat dat de bestreden beslissing het antwoord vormt op een aanvraag ingediend door de verzoekende partij. Wanneer de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf indient komt het aan haar toe om deze aanvraag zo volledig mogelijk te stofferen. Bovendien geeft zij enkel aan dat ze zou vermeld hebben dat ze een beroepsprocedure had ingesteld. Zelfs al zou ze dit aan de verwerende partij ter kennis hebben gebracht, dan vermocht de verwerende partij daar geen rekening mee te houden aangezien de wettelijke bepaling heel duidelijk is. Een aanvraag kan enkel worden toegestaan voor zover de verzoekende partij in het bezit is van een beroepskaart.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde wettelijke bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EVRM).

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een privé-en/of familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert.

Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Dat de volgende vraag die zich dan stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Gezien het in casu een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoeker sedert 2013 in België verblijft en in België zijn leven en muziekcarrière heeft opgebouwd en dus alhier een privé-leven heeft.

Omdat verzoeker tijdens zijn studies in België veelvuldige ervaring in de muziekwereld heeft opgedaan en dan ook reeds vele contacten voor de toekomst heeft gelegd, heeft hij een beroepskaart voor vreemdelingen aangevraagd teneinde in België zijn carrière als muzikant verder uit te bouwen.

Verzoeker heeft zich eveneens de voorbije jaren geëngageerd om zijn Nederlands te verbeteren. Na 180 uur intensieve cursussen behaalde hij zijn B1-certificaat.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen rekening werd gehouden met verzoekers opgebouwd privé-leven in België en er bovendien geen gegronde redenen zijn om verzoekers aanvraag te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden.”

De Raad stelt vast dat de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf verworpen wordt geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar voorgehouden gezins- en privéleven hierdoor geschonden zou zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij voert een enig middel aan ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten.

In een enig middel voert zij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene, het hoger belang van het kind en het gezinsleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 VW:

“bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Dat in casu verweerder het bevel enkel gemotiveerd heeft op basis van de overweging dat de aanvraag om machtiging tot verblijf verworpen werd en dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden om in België te blijven als student.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker of met diens gezins- en familieleven.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 100.628, 7 november 2001, R.v.St., nr. 159.298, 30 mei 2006, R.v.St., nr. 166.608, 12 januari 2007, R.v.St., nr. 167.848, 15 februari 2007, R.v.St., nr. 172.777, 26 juni 2007).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat deze formeel gemotiveerd is. Zo vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag, zijnde de artikelen 7, alinea 1, 2° en 13, § 3 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast zet de bestreden beslissing uiteen op welke feitelijke gegevens zij gebaseerd is om tot toepassing van deze artikelen te komen, met name omdat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan toegelaten, waarbij wordt aangestipt dat de A-kaart verstreken is sinds 31 oktober 2019 en omdat de minister aan een vreemdeling die gemachtigd werd om in het Rijk te verblijven een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven wanneer deze langer dan de beperkte tijd waarvoor hij gemachtigd was tot verblijf, in het Rijk verblijft en wanneer de vreemdeling niet meer voldoet aan de voorwaarden die werden gesteld voor zijn verblijf. De bestreden beslissing verduidelijkt dat aan de verzoekende partij een verblijf van meer dan drie maanden met beperkte duur werd toegestaan als niet Europees student; dat de verzoekende partij nu echter een aanvraag heeft ingediend om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden als zelfstandige; dat haar de afgifte van een beroepskaart werd geweigerd door het Departement Werk & Sociale Economie waardoor ze niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden voor een statuutwijziging als

zelfstandige en dat ze ook niet meer voldoet aan de voorwaarden die gesteld werden voor een verblijf als niet Europees student.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet stelt de verzoekende partij enkel dat het bevel werd gemotiveerd op grond van het gegeven dat de aanvraag tot verblijf werd verworpen en dat zij niet meer voldoet aan de voorwaarden om in België te verblijven als student. De Raad merkt op dat de verzoekende partij hiermee niet aantoont dat de feitelijke vaststellingen niet juist zijn, noch dat de verwerende partij hiermee een foutieve toepassing zou hebben gemaakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan niet worden aangenomen. Noch maakt de verzoekende partij een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

De verzoekende partij voert eveneens de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zoals de verzoekende partij terecht stelt vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG. Aldus kan de verzoekende partij zich niet rechtstreeks meer op de Richtlijn beroepen, nu deze werd omgezet in Belgisch recht en de verzoekende niet aantoont dat de omzetting niet correct zou zijn.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Uit deze bepaling volgt hoegenaamd geen formele motiveringsplicht. In casu volstaat het dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand, het hoger belang van het kind en met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij.

Wanneer de vreemdeling zich beroept op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet komt het in de eerste plaats toe aan de vreemdeling om te verduidelijken met welke elementen geen rekening werd gehouden. Dienaangaande beperkt de verzoekende partij zich tot een zuiver theoretisch betoog, zonder in concreto elementen aan te voeren waarmee geen rekening zou zijn gehouden.

Nergens blijkt uit de stukken van het dossier dat de verzoekende partij een kind zou hebben of een gezinsleven in België. Evenmin kan uit de stukken van het dossier afgeleid worden dat de verzoekende partij medische problemen zou hebben. Zodoende kan de verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij ook nog de schending aanvoert van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waaruit de schending van dit artikel dan wel zou bestaan. Bovendien werd er reeds op gewezen dat de verzoekende partij zich niet rechtstreeks op de Terugkeerrichtlijn kan beroepen, nu deze reeds werd omgezet naar Belgisch recht en de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de omzetting niet correct zou zijn gebeurd. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 1886 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU